

Ne félj!

Időpont: Karácsony II. napja, 1927. december 26. [Helyszín: nincs megjelölve; Győr?]

Alapige: Lukács 2. fejezet

Isten az embert józan gondolkodóvá teremtette. Ha valami öröm éri, amint örömeinek első kitörésén átesett, azonnal gondolkodni kezd, és megnézi mi haszna és előnye származhatik belőle. Karácsonyi örömünk immár harmadnapos és ősi természetünkknél fogva nézzük meg mi haszna, jelentősége van ránk nézve a nagy karácsonyi örömünknek.

Kedves testvéreim! Istent minden, a legaprólékosabb dolog is érdekli. Isten nem olyan, mint a szobatudós, akit csak nagy dolgok érdekelnek, Ő a legkisebb dolgokkal is törődik. Isten gyakorlati Isten, látjuk ezt a karácsonyi üzenet megfogalmazásából is: ***"Ne féljeteK, mert íme hirdeteK nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen."*** (2,10) Mi talán első percben e mondatból csak a nagy öröm szót ragadjuk ki, holott a fő benne az állítmány – ne féljeteK, a többi csak mellékszó, amelyek csak arra valók, hogy az állítmány annál jobban kidomborodjék.

Ne féljeteK... Ezzel kezdi Isten üzenetét. Ne gondoljátok, hogy e két szót az angyalok csak úgy maguktól odacsapták az embereknek, nem, Isten fogalmazta így meg a karácsonyi üzenetet, mert Ő erre a két szóra nagy súlyt helyez.

Mikor Isten ezzel az üzenettel elküldi angyalait a pásztorokhoz, azt olvassuk – nagy félelem fogta el őket. Isten úgy is tudtukra adhatta volna üzenetét, hogy azok meg ne rémülhessenek, például mikor csendesen pihennek és az álmodó pásztorok füléhez, mint édes dallam jut el az Isten üzenete. Nem gondoljátok, kedves testvéreK, hogy ez tapintatosabb közlése lett volna a karácsonyi üzenetnek? Nem, kedves testvéreim, Isten súlyt helyez erre a két szóra. E két szót szeretném én is ma belevésni szívetekbe. "Ne félj!" Megvolt Istennek az oka arra, miért tette e két szót a karácsonyi üzenet legelejére, mert nemcsak a pásztoroknak volt erre szükségük, hanem az egész világ emberiségének.

Vannak emberek, akik mindentől félnek, például a villámlástól is. Sokan annyira félnek a szenvedéstől, hogy félelmükben szinte belebetegednek. Vannak akik abba koldusodnak bele, hogy félnek attól, el fognak szegényedni. Félnek hatalmasságoktól, feljebbvalóktól, lesik parancsaikat, hogy kétrét hajolva tegyenek eleget azoknak, mert féltik a kenyérüket. Van aki fél a világ nyelvétől, retteg a megszólástól, az emberek véleményétől. És, kedves testvéreim, ha valaki egyszer elkezd félni, később már olyan dolgoktól is retteg, amelytől egyáltalában nem kellene félnie. Félelmünk legtöbbször abból ered, hogy az előttünk álló dolgokat nagynak és

eltorzítva állítjuk magunk elé. Kedves testvéreim, a félelem nem olyan ártatlan dolog, mint sokan azt gondolják. Ne higgyétek, hogy ok nélkül van tele a Biblia ezzel a két szóval. Valaki egyszer azt mondta nekem, 365-ször fordul elő a Bibliában, én nem olvastam utána, de milyen csodálatos az, hogy minden napra esik egy biztatás: ne félj! Mintha Isten minden napnak reggelén odatenné elibénk kérését: ne félj! Oh, Isten tudja jól, miért van nekünk erre a két szóra olyan nagy szükségünk. Nagy veszedelem rejlik abban, ha valaki állandóan fél. A félelem egész életünket tönkretetheti. A félelem belül rágja az embert, tehát veszedelmes a testi egészségünkre is, de még ennél is nagyobb baj az, hogy megkavarja gondolkodásunkat és emlékezőtehetségünket.

Egy példával igazolom ezt: A nagypénteki szomorú eseményt Jézus előre tudta. Tudta milyen hatást és félelmet fog kiváltani a golgothai kereszt tanítványai között, és készítgette lelküket. Megjelentette előttük a keresztre feszítését. Kérte őket, ne féljenek, harmadnapra feltámad. Megmondotta, hogy leronthatják a templomot, de három nap múlva felépíti. Ki akarta tanítványai szívéből küszöbölni a nagypénteki félelmet. És mi történt? Amikor beteljesedett minden, amit Ő megjósolt és bejelentett, a tanítványok félelmükben széjjelszaladnak. Mennek haza szomorú lélekkel Krisztus tanítványai a szélrózsa minden irányába, ki ahonnan jött, és nem jutott eszébe egyetlen-egynek sem, hogy Jézus azt mondta: ne féljetek. A félelem megzavarta gondolataikat és emlékezőtehetségüket. A farizeusok közül jutott egynek eszébe Jézus ígérete, és őriztették a sírt, hogy valaki az övéi közül ott ne legyen, aki hírül viszi feltámadását, nehogy az utolsó hitetése nagyobb legyen a többi hitetésnél. Jézus szemükre is hányta tanítványainak mikor visszajött, hogy hiába kérte őket, ne féljenek, mert visszajön, elfelejtetett velük mindent a nagy félelem.

Ugye, kedves testvéreim, a félelem hogyan eltompítja az emlékezőtehetséget? Megzavarja teljesen gondolkodásunkat, kiveszi kezünkől az élet kormányrúdját és ide-oda lökdös bennünket.

Vagy nézzétek meg Pétert, a kőszikla kemény Pétert, hogyan elveszíti fejét, pedig három évig járt Jézus oldalán. Mennyi drága szót, biztatást kapott Jézustól: ne félj Péter. És nézzétek, félelmében hogyan esküdzik, hogyan átkozódik a keleti ember vad átkozódó dühével, hogy ő soha nem ismerte a názáretit, azt a Jézust, akinek azt ígérte: Uram, ha mindenki elhagy, én nem hagylak el, én meg nem tagadlak Téged. Nézd Pétert, nézd, hogy szorul ökölbe a keze, nézd őt, s meglátod, hogy a félelem hogyan veszi el az esztét, és lesz újra ingadozó nádszál a kőszikla Péterből.

Látod, kedves testvérem, milyen fontos a karácsonyi üzenetben ez a két szó: ne félj?

De nemcsak gondolatainkat és emlékezőtehetségünket kavarja meg a félelem, hanem kiforgat bennünket igazságérzetünkéből is, pedig az ember ösztönszerűleg is szereti az igazságot, de a félelem még ebből is kiforgatja és hazuggá teszi őt. Tudjátok, hogy a gyermek mikor hazudik először, mikor fél a büntetéstől.

Látod kedves testvérem, hogyan szedi le arcodról az Isten képére teremtett vonásokat a félelem? Mikor elkezdesz hazudni, először csak alkalmi hazugságokat mondasz, később már állandó hazugságban élsz, egész magaviseleted képmutatás lesz és örök álarcban fogsz járni az emberek előtt, a végén már magad előtt is. Pedig az ember csak szabadon tud élni, szabadon, mint a madár, drága ösztöne ez az életnek. Nem tudunk mi élni, kedves testvérem, szabadság nélkül. Olvasd csak el a Bibliában Sámson történetét, mikor megkötözik, inkább összedönti maga felett a házat, a halált választja, de megkötözötteen, rab módjára nem tud élni. Aki fél, az sohasem lehet szabad ember!

A félelem nemcsak egyéni értékünket teszi tönkre, hanem embertársainkhoz való bizalmunkat is megöli. Nem tudunk bízni senkiben. A félelem megbízhatatlanná is tesz bennünket. Péter is megbízhatatlanná vált. Jézus hogyan kérte: Péter, imádkozzatok, hogy el ne bukjatok, és Péter veri mellét: énbennem megbízhatok Uram!

Látod, kedves testvérem, milyen fontos számunkra ez a két szó, ne féljete. Oh, mert ha te félsz, megbízhatatlanná válsz, mint Péter. Egy embert nem lehet jobban megbélyegezni, mintha azt mondják rá, megbízhatatlan, az az ember el van intézve örökre.

Még arra az utolsó gondolatra is rá kell mutatnom, hogy a félelem elveszi az ember méltóságát. Hadd szolgáljon erre hatalmas példával Dávid király szomorú története:

Mikor a zsidók a filiszteusokkal harcoltak, a filiszteusok táborából kiállt egy óriás és gyalázta Istent. A kis Dávid nem tudta hallgatni, hogy valaki Istent szidalmazza. Kiállt őt követ és egy parittyával egymaga a nagy óriással szemben. Legyőzi. Dávid szívében nem volt félelem, mert érezte, vele az Isten. Felkerül Saul király udvarába. Egyszer rossz kedve volt Saulnak, valósággal őrjöngött, senki sem mert elébe kerülni. A kis Dávid citerával kezében bemegy hozzá és elkezd játszani Istent dicsérő zsoltárokat és énekével kíséri. Felzendül a zsoltár, a felalá járó bős Saul király lassan-lassan elcsendesül, homlokán a redők kisimulnak, nézése megenyhül, a bátor kis Dávid megszelídítette. Pedig higgyétek el, könnyebb egy dühös oroszlánt megfékezni, mint egy dühöngő örültet. Dávidnak sikerült, mert nem volt benne félelem.

De eljött az üldöztetések ideje és hadd mondjam el Dávid szomorú történetét. A király el akarja fogatni Dávidot, mert féltette tőle hatalmát, és Dávid elmenekül. Felismerik és hírül

adják a királynak, ki katonákat küld elfogatására. Mikor Dávid észreveszi, hogy figyelik, úrrá lesz rajta a félelem, és az, aki szembeszállt öt kővel és parittyával Góliáttal, aki lecsendesítette az őrltet, az most megretten, elhagyja búvóhelyét, végigfut az utcákon, szájából szakállára folyik a nyál, révedező szemekkel néz, örültnek tettei magát, hogy megmentse életét. A házakat telerajzolja, összefirkálja a kapukat, az emberek futnak előle. Jelentik a királynak, hogy megőrült, és a király egy kézlegyintéssel intézi el Dávidot: hagyjátok futni szegény bolondot, van énnekem elég ilyen örültem.

Oh, kedves testvéreim, de szeretném én Dávid király történetéből ezt a megszégyenítő fejezetet kitörölni. Dávid, aki soha nem félt, az most félelmében vásott utcagyerek módjára telefirkálja a házak falait azért, hogy megmentse életét. Lássátok, mivé lett Dávid a félelem miatt, kivetkőztette minden emberi méltóságából.

És, kedves testvéreim, ha a félelem csak a földi életet tenné tönkre, még nem volna olyan nagy baj, hanem tönkreteszi az örökéletet is. Olvassátok el a Jelenések könyvét, ott meg van írva, hol lesz a helye a gyáváknak, a paráznák és gyilkosok között, sőt, nem ezek lesznek ott a listavezetők, hanem a gyávák. Mert jegyezzétek meg jól, a mennyországban nincs hely a gyávák részére. Ezért mondja, szinte könyörög Isten néked: ne félj, ne félj!

Beszédem végén rá akarok mutatni Valakire, mert úgy érzem, nem lenne e nélkül teljes a prédikációm. Mit gondolsz, kedves testvérem, Isten mivel akarja kiűzni a félelmet az emberek szívéből? Ad egy Embert, egy erős Embert, aki ma is itt lépdél mellettünk. Egy embert – az Úr Jézus Krisztust, aki mindig veled van, mert Isten elküldte a megígért Messiást, akinek a neve is Immanuel: veled az Úr! Ő az, aki a félelmet ki tudja űzni lelketekből. Ha Vele jártok, szent mámor fog el benneteket. Az örömuzenet is úgy kezdődik: ne féljete, azután jön a mámorító szó – nagy örömet hirdetek néktek. Egy utána jövő szent mámorral akarja Isten elűzni a félelmet.

Ne féljete és örüljete!

Kedves testvérem, kérlek téged, tedd oda minden reggel asztalodra a karácsonyi üdvözet két első szavát: Ne féljete! Ámen.